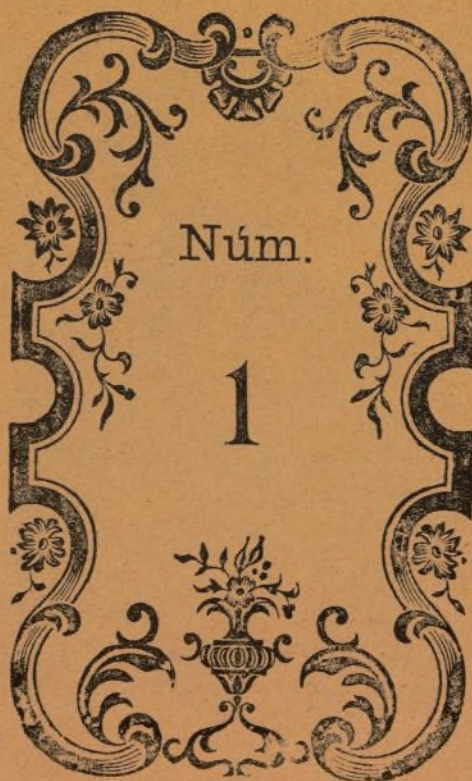

REVISTA DEL MODERN MOVIMENT INTELLECTUAL

Número solt: 10 céntims. ☉ Suscripció, un any: 2 pessetas.

ANY III.

Reus, 11 de Febrer de 1898

ÈPOCA III

REVISTA DEL MODERN MOVIMENT INTELLECTUAL

Número solt: 10 céntims. Suscripció, un any: 2 pessetas.

Alphons DAUDET

NOSTRE Deu-vos-guad'

Venim plens d'esperances i de forces, propies de la joventut, a lluitar per Catalunya i pera totes les manifestacions de vida catalanes. No recularem davant de res, mentres se pugui vence am la vida. Ni les burles dels estúpits ni el poder dels poderosos ens deturaran. Venim deci lits a lluitar desesperadament am uns i altres prenent per escut la patria catalana i el Art català.

En el camp sociologic proclamarem una Catalunya lliure i grand per ses institucions purament catalanes i fundades sobre les bases de una sociologia informada per la justitia i les necessitats de nostre poble, digne de meyllor sort que la que li ha tocat durant tants segles de esclavitud política i moral com està soffrin. Igual direm en quand al Art Els que verament estimem l'art, tenim la obligació de no deixar passar mes sens protesta lo que stà passant am la nostre literatura. Sóm un poble diferent del castellà y no devèm seguir son exemple, aplaudint estupidesas y glorificant nulitats que indirectement ens han portat a una ruina moral i intellectual, verdedera chausa de nostre actual ruina material. Ells hant convertit el temple del art grec en un burdell de vividors y prostitutas. Autors y empresaris son els archabots de les coyles de còmics i còmiques que serveixen al public degradat l'art prostituhit pera guenyar-se an beyl la seva miserable existencia.

Els poetes, temerosos i avergonyits, s'estant tancats a casa trebaylant silenciosos en la soletat la cadentia i la beylesa i el vigor de sos pensaments, entant que l'ignorantia erigida en geni pel sufragi univerçal d'un poble escupit, escampa als quatre vents les fulles hont les màquines hant stampat llurs aborts intellectuals, escarni de la beylesa i dignitat humanes.

Els prosadors casi no goson a sortir no atrevint-se a desafiar l'enorme exèrcit dels erigits poetes, i els poes que els secundan en sa tasca, ho fan amb el meteix mal-art que eyls, descrivint les coses mes vulgars i insustancials de la vida, cantant l'escuma de la creatió, tot el que s'agermana am sa migrada intelligentia, verdedera scuma del verb divi, ànima de la creatió, mentres que hachesta s'escapa a ses mirades i vola lliure per les regions del verdader art, acaritant am ses febbles ales el pensament dels verdaders artistes que s'hi saben agermanar per tenir en son si aquey la divina gratia que els fa sentir tot el beyl i enlairat de la vida, que s'escapa a la comprensió de les naturaleses vulgars i estúpides.

Heus-a-qui doncs embastad nos tre tasca. Vingan a nostre costat els que se sentin artistes, combatinos els que no els agradin notres idees; nosaltres no els tindrem pietat, com no se en pod tenir al insecte que destruheix una flor que el sol i la rosada han desclòs misteriosament.

La Redacció

Cathalunya i Avant!

Per JOSEPH ALADERN

Avant, noble Cathalunya
pel camí del sant progrés,
de nou ta bandera empunya
per no rendirla mai mes.

Avant sempre en ta carrera,
la fè dels passads guardant
que si 'l teu passad gran era
t'avenir serà mes grand.

Si a Ponent
de ta gloria's pòn el sol,
per Llevant
molt prompte t'eixirà nou.

No s'ha fet la nostre terra
pera trebaylarla esclaus,
tu que tants n'has fet en guerra
ab huy feta esclava jaus.

Alça'l front, romp tes cadenes,
renta'l sang que hi há al teu nom,

prou ja de plorar tes penez,
dèbil te creurà tot-hom.

Per ser grand
patria nostre tot ho tens,
els tirans
contre tu no hi poden res.

Patria nostre, quand ja lliure
sigas dels teus opresors,
la terra darà bon-viure
als seus lliures pobla lors.
La mar llatina besan-te
offereix camp a tes arts;
el cel blau emmiallan-te
diu:—*Espera*—a tos esguards.

Cathalans!
per nostre bé conseguir
trebaylem
i lluitem fens a morí.

LA IDEA NOVA

Per F. MARIO

La idea nova l'han portada els omes,
els omes de bon cor i els que estudian,
i junts l'han escampat per totes bandes,
per ponent, per llevant, i per mitj-dia.

A tot arreu la idea ha trobat bona,
molt rebona la terra,
conreuada pels pobres i abonada
pels sufriments, els dols i la miseria.

I en elle s'ha enfonzat, fins a la entranya,
i ha germinat potent i vigorosa,
i ha anat creixent robusta,
posant la soca forta i l'arrel fonda.

Avui la idea nova ja es un arbre
de robustesa i ufana....
sols falta que juntats els bons i els sabis
els porucs i els valents que mai se cansan,
ab la fè en l'ideal que regenera
ens consagrem, sens descansar ni un'ora,
a fer fructificar-la.

La Vida Mental de Fora

D'entre les diverses noveles simbòliques i decadents que s'han publicat no fa gaire en el «*Mercure de France*» mereix lleigir-se la de l'Enric Bourgerel titulada «*Les pèdres que ploren*». Aquesta obra's pot considerar com l'expressió més pura de la novela ideològica o intel·lectual. Amb una forma literària lliure i atrevida, entra a l'anàlisi psíquica més quintaessencial i a la dramatització allusinada de l'intel·ligència.

Els personatges que en aqueixa obra's mouen son cerebrals: stan en disbanxa mental continua. El llegidó no fa mes que assistir al drama del llur pensament i al proces ideal del llur somni. Son ànimes que han arribat a una situació de decadència a causa de trobar-se a lo mes extrem de la civilització moderna, ànimes que's deliten en simbolitzacions misterioses, en alambicaments de sensació i en refinaments d'idees. Practiquen un misticisme estoic, que entrega la llur ànima a la contemplació íntima i transporta'l seu pensament a divagacions metafísiques. Si son poetes, la seva poesia és intel·lectual i simbòlica.

—El gran crític George Brandes publica en la «*Revue des Revues*» de 15 de Janer un substanciat estudi sobre l'obra den Alphons Daudet.

—A Inglaterra i als Estats units ha

tingut un exit extraordinari «*The Christian*,» del literat Hall Caine, novela de tendències neo-cristianes, subconscientment informada per les modernes theories de l'Energia i de l'Actió que contribueixen a donar un caracter social i evangèlic an aqueixa obra.

—Mr. Ephrem Vincen s'ocupa, en la «*Nouvelle Revue*» de 15 de Janer, del nostre dramaturg Angel Guimerà.

—D'algun temps an hachesta part, s'observa una renaixença viva i esplendorosa en la literatura italiana, a hores d'ara, a mes d'offerir un caracter personalissim, no té d'enveja de la dels francesos. Entre'ls llibres que recentment s'han publicat a Italia son importants, per la seva valua literària i per l'esperit modern que mostren, les noveles l'«*Incañlesimo*» den E. A. Butti, «*Roberta*» den Luciano Zuccoli, «*l'Invisible*» den Domenico Ciampioli.

—El dia 22 de Janer es va estrenar a París «*La Ciutat morta*» den Gabriel d'Annuzio. A despit de certas preventions dels critics francesos, hachesta obra ha tingut un gran exit, sino baix el punt de vista teatral, quan menys en el concepte literari. Deixem de referir l'argument per haverlo explicat ja a'guns diaris de Barcelona.

LES NOSTRES REFORMES ORTHOGRAPHIQUES

Sr. Director de:

La Nova Cathalunya.

Molt Senyor meu: Veig amb satisfacció que no sols accepta amb enthussiasme el meu systema de reformes orthographiques en sentit etymologic, sinó que vol que la revista *La Nova Cathalunya* en sigui el porta-veu.

El volguer-les-hi vostè donar la llum pública me fa creure mes en la bondat de les meteixes, i a la attenta invitació per explicar-les en la sectió de studis philologics de la seva revista, li respong, després de agrair-li de tot cor, enviant-li una breu expositió de les primeres i mes importants i offerint-li totes mes forces, henchara que febles, en la cooperatió de l'obra patriótica per vostè empresa.

Sog de vostè sempre s. s.

MICHEL VENTURA

Paris 15 | 12 | 97.

Les nostres reformes ORTHOGRAPHIQUES

Ja fa molt de temps que se sent la necessitat de posar fi al stat d'anarchia que hi ha dins de l'orthographia cathalana, sembla que tot-hom tingui fam de reformes que's stableixint l'unitat desitjada i que donguint solutió an achest problema que la reclama prompta i acertada.

Mes d'ù ha provat de posar-hi remei i d'uns quans anys en ça la

questió linguistica s'ha remogut bastant, hant vingut reformes; pero resultat practic: qu'henchara hi ha mes desgaveyl i confusió ab hui qu' avants; ¿a que és deu aixó? -Potser a manca de studi i de patriotisme d'alguns que's vólent dir cathalanistes, -potser també perquè dites reformes fetes am molt bona fé, no hant obeit a un plan premeditat i ben scientific, perquè anant am certa vacilatió en algunes i havent-hi idees contradictories dins del systema; els mateixos que donarent el pas en avant, els hem vist despres regular. (1)

Voldriem que la qüestió orthographica se discutís fortament, que s'ens studies attentament el systema de reformes qu'anirem exposant durant l'any i algunes de les quals ja appliquem desd'are, que les studie'ssint fredament i sense cap mira ni passionament de schola i no mes portats pel patriotisme de posar terme en hachesta confusió que tant de mal stà fent a la nostra renaixensa i tant dolent efecte produeix a la gent de fora que s'occupa del nostre moviment literari.

Nosaltres gniats pel mes pur amor a la nostra patria Cathalunya donem ab hui nostra humil opinió

(1) Un altre die ja parlarem detingudament d'hachestes reformes.

amb el desitj de contribuir a la completa descasteylanisació de l'orthographia cathalana.

Ab hui la nostra orthographia es quasi tota casteylana, ens fa l'efecte d'orthographia d'un patuès que no n'gapi tingut mai de propria; l'influentia del centre, es tant grand qu'els scriptors cathalans en sense adonar-sen segueixen l'orthographia capritxosa, arbitraria i sens cap fonament scientific de la llengua del poble qu'ens domina. Cal d'òs passar bugada, i treure totes les brucies que li hant vingut de l'altre part del Ebre.

Som fermes soldats de la descasteylanisació en tot, i hachêt serà 'l nord del nostre systema. Pels que estimem a Catalunya, això ja té d'esse una forta raó, però ademés fem reposar totes les reformes sobre bases sòlides i científiques.

Fonamentem el nou systema en una cosa fixa i inalterable: l'etymologia. Eetymologica és l'orthographia de la majoria de llengües europees.

Etymologica fou l'orthographia cathalana d'altre temps meylors.

I etymologica és la de la llengua llatina i essent la llengua cathalana la germana grand de les nove-llatines, la que conserva am mes puritat les rael's llatines, li correspònd també un vestit que li dongui l'aspecte i la physonomia de sa mare llatina.

No despreciam per això la de-

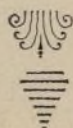
rivació ni la phonètica. I fem força cas de la tradició en tot aylò que stigui be, però també trencarem am força coratge les formes antigues que stiguin malament.

Seguirem el camí començat per *L'Avenç* de scriure en cathalà oriental perquè entre altres raons de consideració és el mes opposat al hespanyol, tractarem d'agermanar-lo tant com se pugui amb el dialecte occidental; i trevaylarem per ferlo la moderna llengua escrita de Catalunya, la veu litteraria de la nostra Nació.

Hachest és el nostre plan; tenim plena convicció de qu'anem per bon camí, però ascoltarèm am gust les observatóns que s'ens facint i ls conseyls que s'ens donguint, i tenim en el cor un desitj tant grand de fer bé a Catalunya que si algu ens convencés qu'anèm equivocats) o que les nostres reformes perjudiquen, forem els primers en retirarles i acceptar les que s'ens proposessin de meylors.

M. V. B.

(Seguirà)

Alphons Daudet

Per JOSEPH ALADERN

Acaba de morir a París, el gran scriptor francès N' Alphons Daudet. Era un geni de la litteratura, i el mon enter deu plorar en ell la pèrdua d'un de sos fills mes grans i que mes i'han honrat.

La vida de N'Alphons Daudet es trista i poètica al mateix temps, com casi totes las seves obres.

Fill de Nîmes, ciutat provençal, situada en mitj d'una naturalesa esplendent i enllumenada per un sol esplendorós brillant en un cel blavíssim, aprengué de petit a admirar i a cantar la naturalesa, pero sa infantesa transcurria trista i plena de solitud en sa pobresa, i sos trebayls estaven impregnats d'una tristesa dolça que arribava al chor.

Desitjant sortir d'aquell penós stat en que vivia, en Daudet agafà totes ses poesies, (que ayalvares no havia fet mes que verços) i marxà cap a París, ahont tenia un germà, i arribà a la gran ciutat sense un diner, donant-se per complert en mans de son germà, que ab prou feines guanyava per ell.

Grands i terribles devien ser els trebayls que el jove passà a París, quand ell mateix confessa en ses memories que mes d'una volta pensà en suicidar-se.

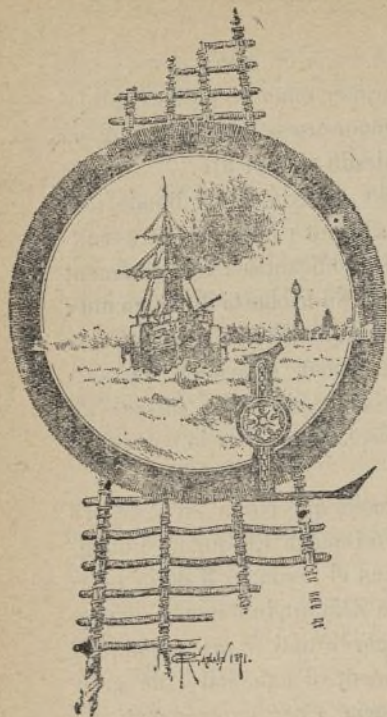
Per fi trobà un editor que li publicà son primer tomo de poesies, titulat «Les Amoureuses», i en Daudet fou célebre desde aqueyl die.

Desde ayalvares En Daudet ha vingut scrivint i publicant incessantment, si bé dedicant se exclusivament a la prosa. En hachesta lluita, en mitx d'aqueyla ciutat de la intelligentia, en Daudet ha escalat el primer llog, s'ha vist proclamat el primer litterat de França, especialment en la novela i el cuento.

Son molts que posan en Zola per sobre de'n Daudet. Els que tal diuen, descoueixen el verdader fi de la litteratura. En Zola produheix mes té mes vigor, vigor brutal, i sos assumptos son purament d'actualitat i de gran transcendencia, i per aixó son nom sona mes, es mes llegit i mes estimat i combatut. Pero en Daudet cri mes artista que'n Zola. Era més naturalista, perquè de la naturalesa descriptiva ne cantava sols les coses nobles i beyles, cubrint ab un vel de despreci i dampnificatió tot lo baix i repugnant. Llegint ses obres se sent l'olor de la naturalesa; llegint las de'n Zola, sols se sent la pudor. En Daudet era el scriptor realista de la beylesa per excelentia, el primer de la França i del mon enter.

Ad hui ja uo es. Venerem sa memoria i procurem imitar la dignitat artística d'aqueyl scriptor que feu de la litteratura un vehicul sols d'idees nobles i elevades.

ES VOSTRES MANS, AIMADA!

Per JOAN PEREZ JORBA

Mon anima s'inooda d'alegria,
al veure, aimada, vostres mans sagrades.
Les teniu sempre fredes i esblaimades
com una flor que esclata abans del dia.

Que blavoses les venes que cobreixen,
com un torment, sa carn esgroguhida!
Son mortes, eixes mans: no tenen vida.
Am magestat y engunia s'esmarceixen.

La sanc voluptuosa ja no hi corra:
per xò tinc tanta febre de besar-les.
i en acte d'oració veure plegar-les.
(Eix gesto mai de l'Ànima s'esbotra!)

Son un misteri vostres mans, aimada!
Son pures com les d'una verge Santa.
Poseu-les sobre'l pit, que'l sol m'hi encanta,
puig hi fa un ombra, cada matinada.

Eixa ombra és el conçol de ma impuresa.
Aqueixa ombra es el vostre amor que'm vetlla.
La bencheixo: (L'Ànima es desvetlla,
i amb els ulls i amb el cor, hi va i s'hi besa)

Quin a dolcesa tot el cor m'inonda,
quan us beso les mans, eixes violes
pures com la rosada, que estan soles
al sol, i tristes de tristesa fonda!

Les seves encaixades son commoses;
parlen-com en secret-paraules mudes,
de confiança i d'il·lusions perdudes:
fan oblidar les hores doloroses.

Y les ungles de neu, tot just rosades
semblen troços de cel (Mans benehides,
que han esflorat ma vista avergonyides,
mostreu-vos a la llum immacalades.)

Vosaltres son, oh mans, la flòr del liri:
Sou com perfums i llàgrimes cop-santsa
pels calzers d'or; sou hostias lluminant se;
Sou la capella oberta 'l groc dels ciris!..

I els anells en els dits!.. Com us encenen
tots els seus resplendors: us transfiguren
amb un esbaliment de llum, i vos duren
pel rostre i per les venes que s'encenen!

Oh, germana: jo hi combregat pel gesto
que feia vostra ma idealisada
al senyar-vos, estant agenollada
al peu del vostre llit. (Oh quin gran gesto!)

Jo seré sempre hò per vos, l'amiga
que dormirà en mon anima. (Perdona
oh amiga) I surtirem, a'guna estona,
pel sol a fi que 'n vostra cara ell riga...

Mes jo sufreiro i ploro sanc bullenta
al espectar ma eterna desventura.
La Mort seria dolça a ma tortura,
si apagués una flama tan brusenta.

Mon anima s'inonda d'alegria,
al veure, aimada, vostres mans sagrades.
Les tenu sempre fredes i esblaimades
com una flor que esclata abans del dia.

NINÉ

Per HORTENSI GÜELL

— La Ninè està malalta, molt malalta, canem á véurela?— Em va dir mon amich Brull.

— ¿Que sabs ahon está?

— Prou que ho sé: lo nom del carrer no'm ve presen ara, mes estig segur de trovarlo, es per los darreras de Sant Francesch; ja hi estat altre cop, no tinguís por no farem lo camí en devades: tira al dret y una mica de coratge, porque es bastant lluny.—

¡Y tant lluny com era!

Ab bona claror varem comensar á caminar, y era boca de fosch, y encara no habiam arribat á terme.

Després de giravoltar carrers, ne trobarem un d'estret, molt estret, ab casas altas, rònegas y decantadas per lo temps, amenassant aciofarse demunt nostre.

Varem encendre mistos: lo portal estava molt fosch, y després d'atravessar un pati umit y negrench, en Brull me va dir:—Tinguém en compensopegar, ara comensa la escala.— Tota era de fusta, ab los esglaons bruts y esmolats per las voras, cada quatre replans es trobava un petit fanalet de vidres entelats y llum esgroguehit. Aixís que anavam pujant los esglaons eran mes alts y tot anava enfusquint-se, y ofegantse 'l xibarri del vebinat. Semblava que ens allunyessim del mon.

El meu company va trucar los dits á una porta, després de fixarse en lo

número que tenia al demunt.

—Está obert, varem dir desde dintre...

Al veurens, la Ninè, va alsar lo cap del coixí.— Ah! sou vosaltres!— va dir, y's torná á deixarse caure en lo llit.

—Nosoltres mateixos; hem sápigut que estás malalta, y't venim á veure. ¿Y donchs noya, com va això?

—Malament, ja ho podeu veure...

—Y ho que no fas gent's mala cara:—varem dir tots dos per animarla.

—Prou que la faig, si me he quedat ab los ossos...

—Fa una pila de dias que no pot enpassarse res, ab prou feinas pren una mica de caldo, va dir una que seya á la vora del llit.

—Y sort de vosté, sino ja faria temps que'm trobaria al clot: ara trigaré una mica mes; d'aquesta no puch sortirne; ting pulmonia... doble.

—Calla bojota, calla, ets mol poruga.

Eatre'l meu amich y jo al fi, varem poguer reanimarla. Mes asossegada ens va contar detalladament sa malaltia, acabant per explicarnos una munió de desdixas y miserias.

Los medicaments son molt cars, y als vuyt dias de jaure ja no tenia la pobreta un centim: y ara per por d'anar al hospital, anava venent tot lo que tenia, fins un matalás del seu llit.

Per distréurela, l'hi varem parlar dels amichs de las bromas que habiam fet tots plegats en altres temps

de las anadas de camp, y ferem projectes per quan se posés bona.

Niné poch á poch s'anaba ensopint fins que's dormí sense adonar-sen.

A la claror d'una xinxeta ficada en un got mitj ple d'aigua y oli, no sapiguent que fer ni que dir, ens mirabam aquell quarto plè de baf de malaltia y d'una tristor que trancaba'l cor. Lo quarto era esquisit á tot serho; just hi havia lloch per lo llit y un parell de cadiras; las parets emblauquinadas ab cals que la patina del temps esgroguenia y l'umitat descrosataba.

Volíam sortir pero no gosabam: nos sentíam com clavats allí, subjectes per aquell silenci que imposaba, y que no sabíam com romprer.

En Brull miraba al sostre com a celat; jo meditaba, la dona que assistia á la malalta dormia de cap al llit... ¡Quin contrast feyan totes dugas! la una plena de salud, grossa, de cara sapada, vermella, tenint vida per vendre; l'altra, apriuada, esgroguida, anantsenhi de risa la poca que tenia, y la miseria entorn y per demunt de tot.

Niné demaná aigua y sens descloure ls ulls, d'esma va beure la que li vaig donar y altre cop s'adormí... silenci... Feyá fret, y sentia tremolor. A semsem, vaig dir ab veu baixa á Brull, aquí ja som tres los malalts.

Vam sortir sens dir res, poc á poc per no fer soroll, baixarem las escalas que semblaban que no tenian fi...

En sent demí hi varem torcar: la Niné era morta. Morí á la matina da ofegants ab un cop de tos.

Lo seu cuato era ple de gent d'vehinat, que sortia y entraba; molts no feyan mes que miserejar, ni es ficavan en la morta.

De bona gana'ls hauria tret tots a espentas; me feyan mal; entraban sens reculliment, xarotjunt com si anessin á veure figuras de cera en una barraca de fira.

¡Pobre Niné! morir als vint anys lluny de sa patria, tota jida de miseria, sens ningú de la familia ni una ma que estrenyer, ni uns ulls que la mirecin ab amor! Quan deuria patir al veure tan sola!

Ningú la planyia, ningú plorava ni pregava per ella, ni l'hi encenia enciri, ningú li tancaba'ls ulls... jo'ls hi vaig cloure, mes no del tot perque ja estava frida. Encare sento en los dits la fredor de la mort que a cap mes fredor se sembla.

Y allá la veig á la pobre Niné, recordant lo dia que la vaig conèixer servint de model en el taller d'un amic escultor. Delt de la tarima, tarrima, tota nua, ab lo cabell rissés estés y embullat. Semblaba una figura de retaule. Alta, molt alta, prima sense estar magre, sas formas se contornejaban ab líneas suaus y delicadas, los pits de venus gregos, alts y petits, la caballera rossa d'un ros somort, los ulls blaus d'un blau de mer y bellugadissos com las onadas. Tot al plegat tenia un color de blanch de líri daurat per lo sol quan s'enva á la posta.

Flors, moltes flors, li varem portar los amichs y entre tots vam pagar l'enterro.

Pobre Niné! sempre recordaré aquells ulls blaus, molt blaus com la mar llatina y bellugadissos com sas onadas...

SÀTIRA

Per CLAUDI MAS I JORNET

Li triplica la edad; a cops babeja;
del reuma i... d'altres coses va boi coix:
i s'hi casa, no obstant! ...Vaya unes bromes
que té l'Amor!

L'Amor!... ¿L'Amor?... qu'ès cas! Fora mentidas.
Ella és maca i un fòssil el seu veíl,
i... les nenes no estimen pas les momies
ni poc ni gens.

¡Quina lluna de mel més amarganta
per la noya amb el sátir repugnant!
Si mitj sigle separa llurs carícies,
com pot gosar!?...

Prò, èlla'l vol, perquè'l xacrós Cupído
tirar-li va sagetes d'or. Es ric
i li compra les carns per sa fortuna!...
...Se'n troban de molts preus de meretius.

Noves

Tant aviat com s'hagin posat d'acort els individus que compnen aqueste redacció sobre filologia, unificarem l'ortografia de tots els treballs de redacció comensant pel títol de la revista. L'ortografia adoptada serà segurament la del estudi que avuy comencem ab alguna lleugeria modifi-
cació.

En el pròxim número comensarem la publicació d'un preciós drama del celebrat dramaturch Ignasi Iglesias, titulat «Lli dres»

Ne duptém que serà rebut ab aplauso per nostres lectors. Dita obra

tot formant part de las planas de la revista será en forma enquadernable.

Nostre amic el valent poeta Manel Marinel-lo ha sigut víctima de una burla de mal género. Un periodic ha publicat un gravat seu ab una xarada biográfica al peu que es una obra desastrosa, atentatoria al art y al valer de la persona á qui va dedicada.

Sentim de veras tal exebrepte.

A causa del xcs d' original ens ha estat impossible encabir en aquest primer número alguns treballs de nostres colaboradors. Dispénsin-nos, y fins a pròxim número, en que veurán la llum.

IMP. «LA REGIONAL»

LLIBRES

RECOMANATS

Santiago Rusinyol
Oracions, 10 pts.
Anant pel mon, 4 «
L'alegria que passa 4 «

—
Massó Torrents
Croquis Pirenencs, 3 «
La Fada, 4 «
Natura, 4 «

—
Enrich Ibsen
Espectres, 3 «

—
Ignasi Iglesias
Fructidor, 2 «

—
Joan Maragall
Poesiàs, 2 «

—
Joseph Yxart
Obres catalanes, 5 «

—
Emili Guanyabens
Alades, 2 «

—
Eveli Doria Bonaplata
Música vella, 3 «

—
Enrich de Fuentes
Prosa, 3 «

—
Pons y Massaven
Trascan per les serres, 3 «

Claudi Mas
Dos mons, 4 «
Sàtires Morals, 2 «

—
Narcís Oller
Un llibre trist, 4'50
Poemets en prosa, 4'50
Figura y Paisatge, 3 «

—
G. Bosch de la Trinxeria
Montalba, 3 «

—
Mossen Jascinto Verdaguer
Lo Pi de las tres branques, 0'50
Oda á Barcelona, 4 «

—
Manel Marinel-lo
Primerencas, 0'50 «
Poesia Profana, 0'50 »
Lluernans, 4 «

—
Joseph Aladern
Impietats, 0'50 «
Sagramental, 2 »
Cartas Andorranas, 0'50
Verdaguer Revindicat 4 »
Costums típics, 0'50
Alcover. Monografia, 4 «
Intimes y Esplays, de F. Coppée 4 «
Monòlech d'un Empressari 0'50 «

—
Ramon Massifern
L'Ag'ènyia, 4 «

Llibreria La Regional, Jesús 31, Reus